

Burján Emil

## Lélegzetenként

csillagfény-futószalagos  
létműhely lelket sokszoroz  
melynek mellékterméke ma  
tudás és szellem hajnala  
változások képleteit  
lélegzetenként valakik  
magukon kísérletezik

2011. 06. 24.

## Csakrák

bármire lehetsz dupla példa  
test-lélek egymás szakadéka  
azért borulsz ki önmagadból  
mikor az egyik elcsatangol  
de a gerinced és a csakrák  
iránya mélység és magasság

2011. 06. 23.

## Spártai

testmeleg boldogság a sejt  
ahogyan összes titkai  
köztük rövid a béke mert  
az évek harca spártai  
kis életem belekövül  
membránjukba végzetemül

2011. 07. 07.

---

---

## Villámaink

évszak-érzékszerveimet  
koptatják az évtizedek  
megtorpanunk az űrhatár  
felhőtornyos kapuinál  
és úgy tekintünk vissza mint  
zápor-lábú villámaink

2011. 07. 10.

## Fényköltemény

Mindenségként a Semmiben  
ma is helyemet keresem  
ezért háborgok legbelül  
mint a csillagmagányos űr  
amely azt vetíti körém  
hogyan földgolyónk fényköltemény

2011. 06. 18.

## Magad

ősi jogon te magad vagy  
szülőföldnyi széltalapzat  
sikló-szobor madaraknak

2011. 07. 11.

---

---

Kedei Zoltán

## Önarcképfestés közben

A várudvari görbe fák alatt cinkos emlék nyomot takar.  
Lidérc szellők mozgatják a lehajló ágakat.  
Csattog a fény.  
Keverem a kéket, és ugrom a romantika hálójába.  
Zsongnak a színek.  
A számadás virágai épülnek a képbe.  
A fák koronái feloldják a téboly fekete mozdulatlanságát.  
Elevenedik lanyhuló kedvem.  
Az elmeszesedett pokoljáratok figyelmeztetnek az elmúlás foltjaira.  
Merész magatartás szembekerülni saját képmásommal.  
A fogyó értelem megfékezi az elmúlt évek lázongásait, a téma fénye védelem nélkül marad.  
Minden önarcképet az utolsó szó jogán kezdek el, utolsó kiáltásnak is tűnhet.  
Párbeszéd magammal.  
Álmaim színes díszletével bástyázom körbe a fejet, melyen megjelennek az emlékeimből előkotorászott motívumok, jelzések, töprengések.  
Mielőtt az önarckép megfestéséhez kezdenék, döbbenten olvasom saját írást: „Az erdő szélén jóakarátú, emberszabású faragványok állnak. Szamarak és szarvasok a mezőn. Nem menetelnek, nem is masíroznak, csak állnak a mezőn.”  
Egy pillanatra megáll kezemben az ecset, a főbejáratra száll gondolatom. Ott helyezkedik el a ravaszság. Zakatoló lépés. Hang alapján, kétségbeesetten dobálja valaki a lépteit, és meg is szólal:  
— Hallgassatok, ravasz bűnözők (bűnösök?)!  
A kert sűrűjében a szomszéd macskák áldozat után köröznek, csak úgy, érdek nélkül. A fogalom találkozik a téma érdekével. Munkába lépnek az áldozatok.  
Zizegnek a levelek, bár nem a téma áldozatai.  
Az idő csokrából hullnak a meglovagolt szépek.  
Tükörbe nézek. Szembekerülök önmagammal.  
— Ki vagyok? — kérdezem.  
Nem sikerül azonosítanom a tükörből visszatekintő arcot a szembenéző személyemmel. A kettő egészen más. A tükörkép más az igazibb, és nem a valóságos. Titkos víziók kékes árnyalatai elhomályosítják az eredetit.  
A tükörkép a földi test lelki képe.

---

---